

Kalász Albert

Hajszám

ez egy másik valóság itt hallanak
itt hálnak kedves hiába menekülsz belém

kiülhetnének napsugárra napfürdőbe
az ebek ott is megtalálják mindhiába

a rókát is addig kergetik amíg a kutyák bírják
így az angol hajsza és bírják
én is lyukba menekülök
mindhiába - kiásol
kürt és utána hamarosan ha nem is fehér
fogak agyar

az éleshegyes valóság csüng majd a torkomon

fogd a kezem mondom ősösztön
fogd a nyakam mondom ősösztön

lépnék lassabban
de van a borzasztó hajsza
engem is rókalyukba bújtat de a rókát
elárulja a szaga

Kiúttalanul

kovácsolt kerítés völgyein lovagolunk
e kertkeringő csak kettőnké ne add másnak

kecses és szűz úgy tűnik fölöttünk az ég
felhőjébe formázlak tenyeremből kisiklasz

lepke vagy a tavaszban igaz most tél van
és vetkőzől fátyladból ajaj szemezel velem

ráncaimat homlokomat szememet orromat
halántékomat és engem miért nem látsz

nem szólhatok mindenkihez de hozzád muszáj
veled kényszer fagyott szavakkal vagdalózni

tudod te hazugság a felhő a lepke a tánc is
és tudod valóság a ránkunk a csendünk is

téged a távolság a hegyek csúcsai vonzanak
vajon azért mászod meg őket hogy alászály

Ritka csorda

dühödt angyalok rohangálnak
föl-alá kaszával a kezükben
no kaszálunk kaszálunk
mint a kaszás halál
csak semmi csuklyás csontváz

fehér szárnyas duci angyalkák
dühödt mosollyal és nyissz
oda a fejed oda a lelked

mit világvége dehogy
csak nyissz nyissz megritkítjuk
mint a kukoricát ezt a csordát

Megállva

itt most megállok
szétekintek
ébredő város
üt a toronyóra
mennyi lehet
sok kevés

nesz madarak emberek
megtelik a kerékvágás
mellettem minden mozdul
ébred az élet
idegesen mocorog

sötétre nappal
örökké ugyanaz
mégis minden nap más

ébredni lenne jó
az álmatlanságból
kibújni a sötét
vastag takarója alól

itt most megállok
a világba nézek
mozgásába

rendjébe és múlásába
folytonosságába

nem több mint
talpalattnyi hely
mi kijut
sok kevés

itt most megállok
velem megáll
a hold fogyása
dagadása
a harangok kondulása
a csillagok hullása

itt most megállok
megáll az ébredés
megáll az óra
a mozdulás
minden moccanás
ami eddig kijutott
ami meg volt írva
minden árnyék
minden fény

Dús László: Mauzóleum - részlet